Un manuscript: paraules pronunciades per Paulo Freire a Persépolis, Iran, el 8 de setembre de 1975, en rebre el premi internacional d'alfabetització de la Unesco 'Nadezhada K. Krupskaya'

[1]

Altesa,
Senyor director general adjunt de la UNESCO,
Excel·lències,
Senyors membres del jurat,
Senyores, Senyors,

Entre les moltes coses que no sé fer, n'hi ha una que subratllaré en aquest moment: discursos, en el sentit formal d'aquesta paraula.

Reconec, això no obstant, que he de dir alguna cosa més que un *moltes gràcies* en rebre aquest premi. No podria dir només *gràcies* i marxar. Què puc dir, doncs?

Parlar de mi, dels meus somnis, els d'ahir, els d'avui? De les alegries que m'inunden completament en sentir els camperols i camperoles, cremats pel sol, amb els ulls oberts al món, amb el seu somriure infantil estampat al rostre, llegir la primera paraula, o, a vegades, escriure-la a terra, amb els seus instruments de treball?

Què puc dir, més enllà del moltes gràcies, que sorgeixi espontani, gens burocràtic, del fons de mi mateix?

M'agradaria, de veritat, parlar de totes aquestes alegries; de l'esperança que m'impulsa, que em crida, que em fa caminar sempre, que no em permet acceptar la temptació de l'estabilitat.

M'agradaria parlar de la meva pràctica, que mai em va pertànyer en exclusivitat, perquè sempre va ser social.

Però, no puc servir-me d'aquest moment per cantar les meves emocions.

Institut Paulo Freire de Espanya · https://www.rizoma-freireano.org/un-manuscript-paraules-pronunciades-per-paulo-freire-a-persepolis-iran-el-8-de-setembre-de-1975-en-rebre-el-premi-internacional-dalfabetitzacio-de-la-unesco-nadezhada-k-krupskay/ · Licencia Creative Commons Reconocimiento-No comercial-Compartir igual

Diré unes quantes paraules, paraules d’homenatge sincer i de gratitud als camperols i camperoles mil, als treballadors urbans del meu país i d’Amèrica Llatina, que em varen ensenyar, en la meva pràctica amb ells i elles, la lliçó fonamental: la que, si realment pretenia ser el seu educador, d’ells i d’elles, també havia de ser un educand.

Fou amb la meva pràctica amb elles, mai sobre o simplement per a ells i elles que em vaig *alfabetitzar* en el millor sentit d’aquesta paraula. És a dir, que en la meva pràctica amb ells i amb elles vaig anar *morint* com un intel·lectual petitburgès i vaig anar *renaixent*, poc a poc, com un més entre ells.

A ells i a elles, que ens van ensenyar la indispensabilitat i la radicalitat d’aquesta travessia, que és un caminar de cada dia, els correspon, més que a mi, aquest premi que acabo de rebre.

Permetin-me, finalment, que en aquest moment d’alegria humil, d’alegria tranquil·la, ben continguda, senti, al meu costat, la presència amorosa d’una dona a qui molt dec i a qui molt estimo, Elza, la mare dels meus fills, l’àvia dels nostres néts, Elza, esposa, amiga, companya.

Moltes gràcies!

Paulo Freire

Alteza,
Señor director general adjunto de la UNESCO,
Excelencias,
Señores miembros del jurado,
Señoras, Señores,

Entre las muchas cosas que no sé hacer, hay una que subrayaré en este momento: discursos, en el sentido formal de esta palabra.

Reconozco, no obstante, que tengo que decir algo más que un muchas gracias al recibir este premio. No podría decir sólo gracias y marchar. ¿Qué puedo decir, pues?

¿Hablar de mí, de mis sueños, los de ayer, los de hoy? ¿De las alegrías que me inundan completamente al sentir a los campesinos y campesinas, quemados por el sol, con los ojos abiertos al mundo, con su sonrisa infantil estampada en el rostro, leer la primera palabra, o, a veces, escribirla en la tierra, con sus instrumentos de trabajo?

¿Qué puedo decir, más allá del muchas gracias, que surja espontáneo, nada burocrático, del fondo de mí mismo?

Me gustaría, de verdad, hablar de todas estas alegrías; de la esperanza que me impulsa, que me llama, que me hace andar siempre, que no me permite aceptar la tentación de la estabilidad.

Me gustaría hablar de mi práctica, que nunca me perteneció en exclusividad, porque siempre fue social.

Pero, no puedo servirme de este momento para cantar mis emociones.

Diré unas cuantas palabras, palabras de homenaje sincero y de gratitud a los campesinos y campesinas mil, a los trabajadores urbanos de mi país y de América Latina, que me enseñaron, en mi práctica con ellos y ellas, la lección fundamental: la de que, si realmente pretendía ser su educador, de ellos y de ellas, también tenía que ser un educando.

Fue con mi práctica con ellas, nunca sobre o simplemente para ellos y ellas que me alfabeticé en el mejor sentido de esta palabra. Es decir, que en mi práctica con ellos y con ellas fui muriendo como un intelectual pequeño burgués y fui renaciendo, poco a poco, como uno más entre ellos.

A ellos y a ellas, que me enseñaron la indispensabilidad y la radicalidad de esta travesía, que es un andar de cada día, les corresponde, más que a mí, este premio que acabo de recibir.

Permítanme, finalmente, que en este momento de alegría humilde, de alegría tranquila, muy contenida, sienta, a mi lado, la presencia amorosa de una mujer a quién mucho debo y a quién mucho estimo, Elza, la madre de mis hijos, la abuela de nuestros nietos, Elza, esposa, amiga, compañera.

¡Muchas gracias!

Paulo Freire

Notes

[1] Document cedit pel sr. Miquel Soler Roca; traducció de Toni Ruscalleda.